

**גיליון מס' 1822 \* א' בטבת תשס"ב \* 6 בדצמבר 2002**  
( [sachlav@kfar-hanassi.org.il](mailto:sachlav@kfar-hanassi.org.il) )

**וכל הזמן רצים שליחים הלוך ושוב  
אל ילדותי  
כדי להביא משם דברים  
שהשארתי אותם או שכחו  
כמו מבית שעומד להיהרס  
או כמו רובינזון קרוזו מהאוויה  
השוקעת לאט אל הא',  
כך אני מוציא מילדותי  
דברים וזיכרונות להמשך חיי.**

יהודה עמיחי

מהערכת

## **אישה עם סיפור ושיר**

לפני הרבה שנים רחוק מכאן, בהודו, חיה לה אישה עם בעלה חיים רגילים.  
סיפור ושיר היו לה בתוכה כבר המון זמן, והם לא יכלו לצאת.  
הסיפור והשיר הרגישו מחנק, הם רצו לצאת מתוכה והיא לא נתנה להם לצאת.

לילה אחד בעוד האישה ישנה את שנתה, הם טיפסו להם אט אט מעלה בתוכה  
עלו לגרן ויצאו דרך הפה.  
הסיפור יצא ראשון.

הוא הפך לזוג נעליים גבריות שנעמדו להם האחת ליד השניה ליד דלת הכניסה אל הבית.  
השיר הפך למעיל גברי שנתלה על המתלה בכניסה.

בבקר קמה האישה כהרגלה למשימות היום שחיו לה, ולא ידעה מאום את שקרה אותה בלילה  
שחלף.

גם האיש שלה קם משנתו יחד איתה.

יצא הבעל ראשון את חדר השינה וראה את זוג הנעליים והמעיל הזרים. לבוש גבר זר  
בכניסה לביתו.

מבלי לחשוב בדבר, מיד עלתה בו חמתו. והוא כעס מאוד על אישתו, שלא הבינה במה מדובר  
ועוררה בכך את כעסו עוד יותר.

הוא קרה לה בוגדת. והיא נשבעה שלא כך הדבר.

הוא כינה אותה שקרנית, והיא באמת לא ידעה מה עושים שם המעיל והנעליים של המישהו  
האחר - הזר.

האמת עמדה שם מול העיניים והיא משקרת לו במצח נחושה, כך טען.  
הוא, האישה שהיה לה פעם שיר וסיפור בלב לא ידעה את נפשה.

האיש קם ועזב את אישתו ואת ביתו ונסע לו אל מקדש הקופים - אנימון.  
לשם מגיעים כל הגברים הכועסים. והוא שומע את כולם שם מתנים את כעסם.  
והכעסים רבים והכעסים גדולים. והאיש יושב חנוק עם כעסו שלו.

עד שלעת ערב כמנהגם מאז הימים, באים ומתכנסים להם באנימון כל הפנסים של הכפר. ואז כל פנס מספר את סיפורו, את כל מה שראה ושמע ברחוב אותו הוא מאיר בלילה.

הפנס של הרחוב של האיש שלנו עוד טרם הגיע. והוא נותר עם כעסו, כאשר שאר הגברים מנסים להרגיע אותו.

בחצות הגיע הפנס האחרון - והוא מספר על אישה, שהיו לה שיר וסיפור בלב, איך שבמשך שנים היא לא הצליחה להוציא אותם, והנה בלילה ראה הוא איך יצאו השיר והסיפור מפיה הישן, מחופשים לנעליים ומעיל של גבר, שנתמקמו להם בכניסה של הבית.

שמע האיש את סיפורו של פנס הרחוב שלהם, נרגע והתבייש. הוא חיכה שיאיר היום לחזור לביתו לאישתו, לומר לה, לבקש ממנה שתסלח. הוא רץ בכל כוחו הביתה. נכנס בדלת כל עוד רוחו בו, וראה את אישתו יושבת בפינת הבית. הוא התנצל, שוב ושוב ביקש אותה שתסלח לו על טיפשותו, על חוסר הרגישות, על חוסר האימון. האישה ישבה בפינה, לא נעה ולא זעה.

\*\*\*\*\*

כאלה הם החיים, לפעמים הפנסים אכן מאירים לנו את הסיפורים, אבל יש וזה גם כבר מאוחר מידי. האישה לא יכלה לעמוד בביקורת ובתוקפנות של הסביבה, וכשכבר יצאו ממנה השיר והסיפור שלה, רק כעס ואיבה וחוסר אימון היו מנת חלקה, והיא פשוט לא עמדה בכך.

בעצם ימים אלה, אור נרות החנוכה הולך וגובר או הולך ופוחת. - אם לפי בית הלל או בית שמאי ענינו. היום אולי יותר מתמיד אנחנו זקוקים לאור הנספך הזה, כדי לראות ולהבין את אשר קורה סביבנו. ולעשות מעשה: לשנות את אשר ניתן לשנות.

## שושנה שרקי

## ימי הולדת

|       |                                                                          |
|-------|--------------------------------------------------------------------------|
| 8/12  | איבן לויג'ואל שורט (נינה טנא) עדית גליק                                  |
| 9/12  | שגיא כפרי פינקאנה מרקוסון (נכדה) נווה שלום כמרן (נכד ארנולד)             |
| 10/12 | אמרי סולומוןאיתי עדר (נכד) שי מרקוסון (נכד) קאי שירה וולף (נכדה ארנולד)  |
| 11/12 | עיינה יוגב (נכדה ארנברג) ימית אילוןסיון שינגזיכטארד פרנק (נכד)           |
| 12/12 | אביטל ניומאיריס וולפיןאיתי בן זאבעמיר שחר (נכד סמברג) יואל מרקוסון (נכד) |
| 13/12 | אפרים מעיןמרים קנדל אלמנדני סמברג                                        |
| 14/12 | בלהה אילון                                                               |

## ימי נישואין

10/12 10.12 גליה ועדי שוורץ

# יזכור

ח' בטבת תש"ן (1990) מאיר ריפקינד.

## פרחים מהשולחן

אז חנוכה, חנוכה, חג יפה כל כך....  
רק שהפעם, מזג האוויר הרס לנו!

ליום שישי אורגנה לנו תהלוכת הלפידים המסורתית ובגלל מזג האוויר, לא התקיימה.  
במקום זאת, בלי לחשוב פעמיים, כמו הוצאה הארנבת מהכובע, אורגן ערב יצירה, הדלקת  
נרות וכמובן הרבה סופגניות.

ובשבת - שוב בגלל מזג האוויר בוטל המשחק - "משחק הלפיד" שכל כך הרבה ארגון ומחשבה  
הוקצו לערב זה. הילדים כל כך חיכו ואז..... הרוח הנוראית הזו.  
וגם אז, אורגנה בשיא הטבעיות חלופה בחסות ועדת חגים והנעורים/נעורן ערב חידונים  
נושאי פרסים בנושא חנוכה.  
האווירה היתה טובה.  
לאחר מכן הוקרן הסרט "שר הטבעות".

כל הכבוד לכל הצוותים (לא אנקוט בשמות פן אחמיץ  
מישהו).

ופעילויות חנוכה לילדים/נעורים שלנו שוב, כבכל חופש - מ.ד.ה.י.מ.י.ת.!!!

ביום שני נסעו ילדי התלתונים לקרית שמונה שם צפו בהופעה של להקת המחול הקיבוצית.  
לאחר מכן נסעו לקניון לראות סרטים, לשחק באולינג ולהוציא עוד קצת מהכסף ש"הורים/  
הבנקומט" נתנו להםם העיקר שהם נהנו.

ביום ראשון בערב נסעו הנעורים/נעורן גם הם לקניון לסרט ובאולינג.  
גם הם נהנו.

היום - יום שלישי, יוצאים הנעורים/נעורן ל"מסע השרדות".  
אנו, ההורים והנעורים לא יודעים עדיין את המסלול מאחר וזה "סוד כמוס לפרה ולסוס".  
רק המארגנים יודעים והם יגלו לנו אחרי שהחברה יצאו.  
החברה, לשם שינוי קיבלו הוראה חד משמעית לא להביא פלאפונים. נראה איך הם יסתדרו  
בלי..... סת.....ם. יהיה כיף. הם חוזרים ביום שישי ולנו - ההורים ולכל חברי הקיבוץ  
יהיה  
קצת שקט.....  
תהנו, ותחזרו בשלום.  
בתלתונים יש הרבה פעילות אש, נרות, טפטופים, משחקים נחמדים ועודם ממש חופש כיפי.

ועוד בנושא מזג האוויר - בעקבות הרוחות ה"קלות" שנשבנו, הופל ארצה מספר ענק של  
אבוקדו. אורגנו 3 תאילנדים בניצוחם של העובדים הקבועים  
ואספו 10-15 מיכלי אבוקדו. השמאים יגיעו לאמוד את הנזק.

ביום שבת נערכה הגרלה במרכזית. בהגרלה השתתפו כל מי שקנה בקניה אחת לפחות 6  
מוצרים של "תנובה".  
והזוכים המאושרים הם: משה אפשטיין הצעיר, משה שינגזיכט הצעיר  
ומשה שפרונג הצעיר. מזל טוב ותסעו בזהירות.

פריצת הדרכים לכבישים של השכונה החדשה בעיצומן. סיימו כבר חלק נכבד, ובסוף נוכחו  
לגלות עקב עבודה יעילה ומהירה שנשאר עוד סכום כסף לא קטן המאפשר פריצת דרכים לעוד  
2 כבישים.

לאחר מספר שנים בהם ג'ייסון היה אחראי על מוני החשמל בקיבוץ, יצא הנ"ל לפנסיה,  
ואווי אגם לקח על עצמו את התפקיד.

אנו מודים לג'ייסון על עבודה טובה ונאמנה ומאחלים לו בהצלחה בהמשך דרכו.

הותחלה תכנית להגדלת בית הקברות לכיוון הזיתים. אין כוונה להוריד עצים, אלא להרחיב לתוך המטע. (אז מי שאוהב זיתים - לא ימות מרעב.....).

שיוך דירות - במשך שבוע זה ולאחריו יגיעו מוזדים למשק כדי למדוד כל מה שיש בקיבוץ, החל מבתיים וכלה בעצים, עמודים, אבנים ואבק, כדי שאף אחד לא יבוא אחר כך בטענות לאף אחד בכל הנוגע בדבר.

בחדר האוכל העלו את מחירי הארוחות החל מדצמבר. ממקור מוסמך, נאמר לי שישנה התנגדות רבה ושנתקיים ישיבה בנושא ביום חמישי השבוע. אז תאגרו לכם הרבה אוכל לפני שיעלו המחירים סופית.

לרון וירדן - בהצלחה באליפות הארץ בתריאטלון באילת.

**שבת שלום - דורית בסו**

## ...עד פירורים

**\*\*פגשתי היום מספר חברים במדרכת וליד שולחן הארוחה שנתיקה מאוד.**  
וישנה תחושה שמישהו לא מבין משהו, המישהו הזה הוא החבר הפשוט, שמרגיש שרוצים להוכיח לו שאת חדר האוכל חייבים לסגור.  
ועוד מ"דף המידע" של ההנהלה הכלכלית מתקבלת תחושה של

- "אני כנראה לא מבין כלום ממה שמדברים אלי, ומה עכשיו יהיו לנו שני מנהלי משק?  
קשה לקבל שאחרי בחירות פתאום מתבהרים דברים נוספים שלא היו בהירים קודם, למי? למה?  
ויהיו גם שני מנהלי קהילה אם נבחר שוב מישהו מבחון?" כאילו מה???  
ביקשתי שיכתבו חברים שמבינים עניין בהרחבה ויביעו את השאלה והחשש....

**\*\*אומרים בחדשות שבסקר אחרון מצאו שאנחנו - מדינת ישראל;**  
נמצאים היום במקום השני בעולם המערבי בו הפער בין עשירים - עשירון עליון, לעניים - עשירון תחתון, הוא פי 12.  
70 אחוז מכלל הכסף והרכוש נמצא אצל 30 אחוז מהתושבים.  
זה כנראה מה שיגמור את המדינה הזאת, בזמן מלחמת העולם השלישית שאומרים אותה אנחנו חווים בתקופה זו.

**\*אגב בחברות כוח אדם אומרים, יש הרבה עבודה - המון הצעות עבודה ואין עובדים.**  
מה שצריך זה אולי להביא עוד חלוצים מתנועת "הבונים" ובית"ר ...  
ואולי לחזור שוב אחורה ולהתחיל מההתחלה.....

**\*\*נר שמיני של חנוכה אני אדליק, לחיי האימהות כולן באשר הן.**  
לגבי, זהו חג החנוכה הראשון שלא אכלתי סופגניה מתוצרת בית.  
שלא נדבר על עד כמה גדולה היתה האכזבה, כשמרים הביאה לי סופגניה ממסיבת החנוכה ונוכחתי שגם בחדר-האוכל, במסיבת חנוכה הגישו סופגניות קניות. כמה חבל לי.

**חג שמח - שושנה שרקי**

## קוביית בקלוה לראשית החורף

מהיום הראשון שלי בכפר הנשיא הייתי קשורה לעולם החינוך, מטבע הדברים, שכן בשביל זה הביאו אותי לכאן. אך הייתי קשורה גם לענף הפלחה, באמצעותו של אריה שהיה אז פלח גאה.

הכרתי את כל הכלים החקלאיים, ידעתי את חילופי העונות ואת העיבודים השונים של הקרקע. אני זוכרת את הפנים המכוסות בשכבה עבה של אבק בסופה של משמרת. את הריצה מסביב לשעון, בשלוש משמרות, כדי להספיק להכין את הקרקע לפני הגשם, עובדים ועובדים ללא הפסקה, ללא לאות, ואז בלילה אחד שומעים את הגשם רוקד על הגג בכל עוז, ואריה יודע: מחר בבוקר לא צריך את השעון המעורר, אפשר לישון עוד כמה שעות. אחר כך באים ימים בהירים יותר ובהם זורעים את השדות ואז מתחילה הדאגה לגשם שירד, וישקה את החיטה הרכה שכבר נבטה. בעונה הבאה, יש ריסוסים וקלטורים (תלוי בגידול), ולבסוף בא היום הגדול, כשעובדי הפלחה נעשים מלכים של ממש, וכסא המלכות שלהם הוא הקומביין.

עד היום נזכרים אצלנו בתהלוכות של חג הביכורים כשהפלחים מגיעים רכובים על הקומביין הענק ושופכים גרגרי חיטה על הקהל.

והיה קטע מר אחד במתיקות הזאת.

באחת השבתות, כשאריה עבד על הטרקטור הרחק הרחק מהקיבוץ (בערך במקום בו תקום השכונה החדשה, ואולי אפילו קצת יותר קרוב), החלטתי לערוך אצלו ביקור של רעיה אוהבת. הכנתי תרמוס קפה ויצאתי לדרך אל הטרקטור בשדה. ורק כשהגעתי עד לטרקטור, עם התרמוס והקפה החם, התברר לי ששכחתי להכניס סוכר לקפה, וכך היה זה רגע מר, אך הזיכרון מתוק כמעט כמו בקלווה...

## תמר וולפין

## זכרונות חנוכה

כששואלים אותי מה אני זוכר מחגיגות חנוכה בעבר, נזכר אני באילו שחגגתי בילדותי ובעיקר בחוויה מיוחדת שעברתי בכפר בלום.

הגעתי לשם בשלהי 1946, והספקתי להשתתף בעלייה על הקרקע של נאות מרדכי, בנובמבר בשנה זו. הזמנים היו קשים, כרגיל. "ההגנה", כמו ה"לח"י" וה"אצ"ל" פעלו נגד הבריטים בכל מקום וההרגשה הכללית הייתה עגומה. והנה הגיע חג האורות ובחדר האוכל התקיימה הדלקת נרות חגיגית. אבל כל זה כאין וכאפס לעומת המראה המהמם שהקדים את פני ביוצאי מהמסיבה, בראותי את החנוכיות שהודלקו בסביבה. כידוע, נמצאת כפר בלום למטה, בתחתית עמק החולה, שהרים מסביב לה. והנה בכל הקיבוצים שמעליהם: להבות הבשן, שמיר, כפר סאלד, דן, דפנה, משגב עם ומנרה, דלקו חנוכיות גדולות עשיות מחביות טבולות בנפט, שהאירו את כל האופק, ולכן שרק הסתכלת ראית חנוכיות! עליי לציין שאלו של מטולה וכפר גלעדי הוסתרו על ידי הגבעות של חלסה/קרית שמונה. מראה אדיר זה טרם נמחק מזכרוני.

## יצחק עדר

## "ארוחה עסקית"

## ל"אנשי עסק לא להמלאים או לילדים

Older people and children do not eat a full course meal.  
Therefore to be able only to buy a full meal for 15- or 1 portion for 9- is tantamount to making sure that people cannot afford to eat in the dining room.

The food is often reheated from 1 or 2 days before, or left overs from the catering, dried out or cold.  
To also be overcharge for food not wanted is an insult and the sure way of closing the place.  
Don't let this wrong decision be made, stand up for your dining room !!!!!  
Join the Vaad Tsaddek!  
The "committee for justice for over 60's"  
( who are the majority!!)  
RN 8>(

PS. Remember, when anyone says "There is no money "add the words ..... except for....

=====

### רות נאי

## הללויה !!

הללויה כי ערך השוויון התגלה מחדש. מהראשון בחודש המחיר המשולם בחדר האוכל הוא שוויוני, כמעט. זאת אומרת שלא חשוב - כמעט - מה אתה אוכל וכמה, אתה משלם מחיר אחד, שוויוני ומירבי. צעיר רעב מעמיס על צלחתו כאוות נפשו, מגיע לו, ומשלם. ותיק, לא כל כך רעב ואולי אפילו צמחוני לוקח מלוא הכף פה, כפית שם, ומשלם אותו דבר.

חדש ימינו כקדם, קרי "כל אחד לפי צרכיו!" משום מה חשבתי שנטשנו רעיונות כאלה. אז מה הועילו חכמים - חכמים?? - בתקנתם? עוד חברים יפסיקו לאכול בחדר האוכל, כדאיות אחזקתו תרד עוד ועוד, והשלב הבא או הבא אחריו הוא בלתי נמנע. מי שמנחש מתי זה יקרה, יקבל את הארוחה האחרונה בחינם.

אולי אפשר להבין את הצורך להעלות את המחירים, אבל לשנות את השיטה לשנייה שנזנחה לפני זמן רב, ובצורה כה דרקונית? חברי ההנהלה, תעשו לנו טובה ותודו שאינכם מסוגלים לנהל את העסק הזה ואתם רוצים לסגור אותו. כדי להצדיק דרישה זו אני אנסה להזכר בהבטחות הרבות שהובילו להפרטת המזון לפני כמה שנים: החברים ירצו לעבוד שם. האוכל יהיה יותר טעים. לא יהיה כמעט בזבז. יותר חברים יחזרו לאכול שם.

הכשרות תביא סועדים שיכסו את הסובסידיה.  
ניצול התשתית והרחבתה לענף הקייטרינג.....  
ועוד ועוד דברים מופרכים.

מי שבכל זאת יטען שזה יותר זול ממסעדה יכול להמשיך ולהשוות. כלום יכנס אדם שנית למקום שבו המגשים שבורים ורטובים, האוכל לפעמים מלוח יותר מים המלח, האוכל קר? מי שהחליטו את מה שהחליטו, גזרו דין מוות על חדר האוכל, ואני מקווה שלא מאוחר מדי. הרי נטען שהוא נחוץ לילדים שחוזרים מבית הספר ולמבוגרים שצריך להבטיח להם ארוחה חמה ביום. להבטיח וגם לקיים.

עוד שני משפטים. אנא חברים, הפסיקו לקטר על ההטבות לעובדי המפעל. אלה נולדו כדי לעודד חברים לעבוד במקום היחידי שעדיין מפרנס אותנו

(אני לא יודע אם זה באמת עודד משהו). עם השכר הדיפרנציאלי זנחנו כל שאיפה לשוויון, אז למה לקנא דווקא לעובדי המפעל, המפרנסים?

בצער, **טומי**

## ועוד בנושא חדר האוכל

מכיון שגם אלי פנו חברים כועסים, פגועים או מיואשים בתגובות נסערות בנושא שנוי שיטת התשלומים בחדר האוכל, רציתי לומר: לצערי הרב נוכחנו מזה זמן רב, שמאמרים - כואבים ככל שיהיו - שמתפרסמים ב"דבר", או פתקי-מחאה שניתלים על הקירות, אינם מביאים לדיון אמיתי, חברי ופתוח. הם חשופים לשם הבהרת דעות ורגשות, אך לרוב אינם גוררים כל תגובה מהממסד.

רק בדרך של פניה רשמית להנהלת הקהילה בבקשה לדיון, יש סכוי כלשהו לקיום דיון כזה. ולא - "הכלבים נובחים והשיירה עוברת".

**רחל א.**

## יום כושל

היום התחיל בלילה של הפרעות - צרבת, רעש של מטר גשם, חלום בלהות והצורך להשתין - אם כי לא בהכרח לפי הסדר הזה.

יהיה לך מושג כמה מעט אני מצפה מהחיים, אם אספר לך שלהתעורר מצלצול השעון גרם לי להגיד "תודה לאל" מפני ששמעתי את השעון באוזן החרשה בו בזמן שהבריאה הייתה תקועה בכרית.

היה זה היום שלי, בו אני נוהג בוותיקאר, ואילולא התעוררתי היו הזקנים תוקפים אותי במקביל מילולי לשרביטי החשמל של ברנרד שו ב"בחזרה למתושלח". אחרי התחלה כה נחותה לבוקר, לא היה זה פלא שהכוס האהובה עלי נפלה מידי בהכנת הקפה. הידית התרסקה ועוד נשבר שבב משפת הכוס. כמובן בצד ממנו אני שותה. גם לא הצלחתי להדליק את הסיגריה הראשונה, שעוד הייתה רטובה מקפה שנשפך על חפיסת הסיגריות בערב שלפני.

גשם קל בלבד ירד כשיצאתי לדרכי וצעדתי בשביל, לא היה צורך במטרייה. לא הלכתי 59 מ' עד שהטיפטוף הפך להיות מבול. עד שהגעתי לאורווה בה הוויטיקאר קשור בכבל טבורי לשקע החשמל, התחלפה הלחות לשלולית של ממש. המכנסיים היו רטובים, המשקפיים כהים במים ובסנדלים התערובת המוצקה של זיעה ואבק הפכה לדייסה דביקה שגרמה לכף הרגל להתחלק ובצבצה בין האצבעות. רק כשהתיישבתי ברכב הוזכרתי באופן גועלי בתחושה של מכנסיים רטובים על הברכיים. מתחת לגג הוויטיקאר לא עשה רושם שהגשם פסק.

המצברים של הוויקאר דפוקים. למרות שנטענו במשך כל הלילה, הרכב הסכים רק לחול. ועברו רק עשרים דקות. הייתה לי רק עוד נסיעה אחת עד שיכולתי לטעון את המצברים מחדש, להסיע מישהו למרפאה לבדיקת דם. תכננתי לנצל הזדמנות זו לבדיקת דם עבורי עצמי, מפני שאני חושש שיש לי מחלה נדירה שמונעת ממני לנקות את הבית. בשלב זה נזכרתי בזה שלא הבאתי את הפתק הנחוץ מהרופאה.

לפי חישובי לא יספיק מטען הוויקאר לקחת אותי הביתה ואז לנסוע הלאה להשלים את המשימה, ולכן הלכתי הביתה ברגל - בגשם שוטף.

חיכיתי במרפאה בתור זמן מה, כיוון שלפני היה חבר הידוע בזרימת דם לקוייה. לא מזמן עשו לו מעבר לב משולש כדי לפתור את הבעיה, אבל אפילו כך לקח לאחות 20 דקות למצוא בו טיפת דם. (דרך אגב, היה זה היום הראשון של אחות חדשה והיא לא חזרה מאז). עד שתורי הגיע, חשבתי בלבי שכדי לקחת דם מאותו חבר כדאי לחתוך לו את הגרון, לא יפה מצד.

בכל זאת, נכנסתי לאחות עם חיוך על הפנים, השרוול בהיכון והוורידים בולטים ומתחננים לדיקור. יופי, אמרה האחות. אתה בצום, נכון? "מה פתאום, אף אחד לא אמר לי שאני אמור להיות בצום." - "כמובן - אסור לך לאכול אחרי 7 בערב לפני הבדיקה." אני רואה את הדאגה שלה כלגיטימית, הרי היה זה בחודש רמדאן, בו ישנם אנשים שאוכלים כל הלילה. נו, טוב, ארוחת הערב אכלתי ב- 7:30 בערב ואמרתי לה שאני כשר לבדיקה, חוץ מקפה הבוקר. "קפה? בוא לבדיקה בעוד יומיים."

כדי להסיע את הלקוח שלי הביתה, היה צריך לעלות בעלייה מתונה. הוויקאר הסכים להתקדם, סנטימטר אחרי סנטימטר, עד שהגיע לאחת הבליטות האלה בשביל. שם נעמד דום. חשיבת בזק הזכירה לי דרך אלטרנטיבית ללא שיפוע או בליטות, אבל לצורך זה היה צריך לנסוע לאחור כ- 50 מ' על שביל שבקושי ברוחב הגלגלים, בו בזמן שצדדי הרכב בולטים בשני צידי השביל. בדרך כלל הדבר לא קריטי, חוץ מהנזק לדשא של מישהו, אבל אחרי הגשם הזה כל ירידה של גלגל מהבטון ישאיר את הרכב תקוע ללא הושיע. למרות הכל השלמתי את הנסיעה, אם כי הגשם הסוחף הדגיש את חוסר הווישרים בשמשת הרכב - נהיגה עיוורת ברדאר בלבד.

השארתי את הוויקאר בטעינה והלכתי הביתה. החלפתי בגדים וניצלתי את ההפסקה לתיקון הכוס. את הידית תיקנתי יפה מאוד, אם תרשו את חוסר הצניעות, לא מצאתי את השבב החסר. ובכל זאת תליתי את הכוס בחזרה על הו שלח בהרגשת סיפוק מסוימת. שכחתי שצריך לתת לדבק להתייבש והידית התפרקה שוב. הכוס נפלה על השיש שוב וכתוצאה מכך שבב חסר אחד בלבד כבר לא היה לעניין. חזרתי לעבודה.

הצלחתי לגמור את היום, תוך כדי שרק שלושה חברים נשארו תקועים בחדר האוכל על חפציהם, ומתוכם שניים בלבד מעל גיל ה- 80 שנה. שוב ירד גשם בדרכי הביתה. ממש נפלתי על המיטה ואיבדתי הכרה למספר שעות. התעוררתי בזמן לראות את שקיעת השמש בשמים בהירים. ויהי ערב ויהי בוקר יום חדש.

**ה'ורג' נאי**

## שבתה בניכר

לפני כשבועיים קיבלתי דוא"ל ארוך מרג' פרלסון, המודיע לי על בואה לקרית מלאכי, היא לוס אנג'לס, ובנוסף - רשימת מטלות אותן עלי לבצע לפני שהיא מגיעה.

התפקיד שלי/ ה"תיק" שלי, היה לארגן את כל כוכבי הוליווד/ יוצאי הקיבוץ, למפגש - שבת'ה, בחסות רג'י וג'ייסון פרלסון. כל המוזמנים התבקשו להביא עימם כיבוד מהבית ע"מ להדגיש את אותנטיות האירוע. המשתתפים: פטי ודון המארחים, רג'י וג'ייסון פרלסון, אבישי פרלסון, רביבי פרלסון (שלא ראה את הוריו שנתיים!), יורם מסר, הלן לוין, סלע לוין, עדי שוורץ, יפעת דבולט, איל תלם, מופי ואברי גליק ושלושת ילדיהם, דורי בן חנוך ושני ילדיו, טרי פלוצקי, האחים הצעירים- דני ואיתן נמלי, ואני- טלית.

( ויש גם כמה נפקדים אך לא נלבין פניהם ברבים רק נזכיר שהפורסטרם לא הגיעו, אמיר גולן נפקד, דוד תלם לא יכל לצאת בזמן מהעבודה).

בתוכנית - ה ר ב ה אוכל, ו ה ר ב ה עוגות. ובחלק האמנותי - שצף קצף מפיו של טרי פלוצקי, ונאום השנה מפיו דני נמלי. לסיכום - היה מאוד מאוד נחמד, החבר'ה מצאו כמה פתרונות למצב במזה"ת, ולחור באוזן. לרג'י שלום, ואנחנו מודים לה פה שוב, מעל גבי העלון, תבואי שוב, אין כמוך.

ד"ש אחרון לגלי שקוראת את "דברי" באינטרנט מלונדון- אני מתגעגעת אליך !!!

בריאות ואהבה לכולם, **טלית**.

## הודעה מהנהח"ש

חברים הנמצאים ברשת בטחון, יקבלו בדף התקציב של נובמבר חיוב עבור "ביטוח בריאות - ביקור רופא" לחודשים ספטמבר ואוקטובר. (7 ש"ח לחודש למשפחה, 7 ש"ח לחודש ליחיד). ביטוח זה הוא עבור הזמנת רופא לביתך בכל שעות היממה. **שאלה**

## מחקר שיפור כושר גופני

אני מחפש 10 אנשים (5 נשים, 5 גברים) בין הגילאים 35-45 להשתתף במחקר לימודי. על המתנדבים להפגש 3 פעמים בשבוע (שעות הערב) במהלך חודש, בחדר הכושר של הקיבוץ, לביצוע סדרה פשוטה של תרגילים. כמו כן חשוב שהמתנדבים לא יהיו אנשים שעוסקים בפעילות גופנית קבועה או שהיו ספורטאים בעברם. וכן עליי לדרוש שיקבלו אישור רפואי מרופא המשפחה שלהם, שהם רשאים להשתתף בפעילות פיזית. אם את/ה מוכנה לעזור, אנא צור/י איתי קשר, כמה שיותר מהר.

תודה מראש,

**אנדי בולדווין** - 4055

## שזרה ראשונה בערב - תוכנית ער.ב.

לאחרונה, התארגנה קבוצת נשים המוכנות להושיט יד ולסייע לחבר/חברה שנקלע/ת למצוקה בריאותית (ואין לו/לה מישור לידו) בשעות הערב והלילה. השירות פעיל משעה 20.00 - ועד הבוקר. - בשעות שהמרפאה אינה פתוחה.

מתנדבות אלה אינן מציעות טיפול רפואי, הן משמשות כתף ואוזן קשבת וגם עזרה מעשית.  
הן יכולות להוות נוכחות תומכת, להכין כוס תה, ולחכות להרגעת הרוחות.  
במידה ויש צורך בהתייעצות רפואית הן יכולות ליצור את הקשר הראשוני עם "כללית כל"  
או עם הרופא התורן.

בשעת הצורך,  
יש להתקשר לטל. 4016  
או לפלאפון 053 866374  
ואחת התורניות תענה לקריאה.

עלות השרות

עד וכולל שעה אחת - 25 ש"ח  
כל שעה נוספת - 20 ש"ח  
שהייה של לילה - 80 ש"ח  
לווי לבית חולים למיון - 100 ש"ח

לקבלת פרטים, הערות ושאלות אפשר לפנות אל:

**יעל שפרונה ושמחה**  
בברכת בריאות טובה לכולנו!

---

▪ **The most important thing in communication is hearing What isn't being said** ▪

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!